

Samuel Bjørk

Ik reis alleen

Band 1

Vertaald door Renée Vink

UITGEVERIJ

XL

DEVENTER

1

Walter Henriksen zat aan de keukentafel en probeerde met de moed der wanhoop iets van het ontbijt naar binnen te werken dat zijn vrouw hem had voorgezet. Ei met spek. Haring, droge worst en versgebakken brood. Een kop thee, getrokken van kruiden uit hun eigen tuin. Die tuin had ze zo graag willen hebben dat ze daarom dit huis hadden gekocht, ver buiten het centrum van Oslo, met het platteland ten oosten van Oslo als naaste buur. Waar ze zich aan gezonde hobby's konden wijden. Trektochten konden maken door het bos. Een moestuintje bij konden houden. Bessen plukken en paddenstoelen zoeken en vooral de hond meer vrijheid geven, een cockerspaniël die Walter Henriksen niet kon luchten of zien. Maar omdat hij van zijn vrouw hield, had hij op al die punten toegegeven.

Hij slikte een stukje brood met haring weg en vocht tegen de aandrang van zijn lijf om het meteen weer uit te kotsen. Hij nam een grote slok sinaasappelsap en glimlachte tegen heug en meug, al voelde zijn hoofd aan alsof er met een hamer op was geslagen. Het bedrijfsfeestje van gisteravond was niet volgens plan verlopen, hij was er ook deze keer niet in geslaagd van de drank af te blijven.

Op de achtergrond gonsde het nieuws, terwijl Walter

probeerde het gezicht van zijn vrouw te interpreteren. Haar humeur. Of ze toch wakker was geweest toen hij tegen het ochtendkrieken in bed tuimelde, wanneer wist hij niet, maar het was laat geworden, te laat. Hij herinnerde zich nog net dat hij zijn kleren had uitgetrokken en het stond hem vaag bij dat ze had geslapen, dat hij *gelukkig* had gedacht en toen in coma was gevallen op de te harde matras, die ze per se had willen kopen omdat ze de laatste tijd van die rugklachten had.

Walter schraapte zachtjes zijn keel, veegde zijn mond af met het servet en streek over zijn maag, alsof hij van de maaltijd had genoten en nu vol zat.

‘Misschien moet ik Lady maar eens gaan uitlaten?’ mompelde hij met wat er hopelijk als een glimlach uitzag.

‘Ja, prima idee,’ zei zijn vrouw enigszins verrast, want ook al hadden ze het er niet zo vaak over, ze wist maar al te goed dat hij het drie jaar oude teefje eigenlijk niet moest. ‘Misschien kun je deze keer iets langer met haar lopen dan alleen maar om het huis heen?’

Hij zocht naar de ietwat passief-agressieve toon die ze vaak opzette als ze niet over hem te spreken was, naar dat lachje dat geen lachje maar iets heel anders was. Er was geen spoor van te bekennen, ze leek tevreden, had niets gemerkt. Hij had zich er goddank

goed doorheen geslagen. En dit, beloofde hij zichzelf, was de laatste keer geweest. Van nu af aan het gezonde leven. En geen bedrijfsfeestjes meer.

‘Nee, ik wilde haar meenemen naar Maridalen, misschien het pad naar de Dausjøen aflopen.’

‘Fantastisch,’ zei zijn vrouw.

Ze streek de hond over haar kop, gaf haar een kusje boven de ogen en kriebelde haar achter het oor.

‘Jij gaat met papa een tochtje maken, hoor je dat, wat leuk is dat, hè, ja nou, dat is leuk hè, dat is toch zo leuk voor die brave Lady, braafie van me, ben jij mijn kleine braafie?’

De tocht naar Maridalen verliep zoals altijd bij een van die zeldzame gelegenheden dat hij met de hond op stap was. Walter had nooit van honden gehouden, hij wist niets van honden af, als het aan hem lag waren alle honden op de wereld allang uitgeroeid. Hij voelde een stijgende ergernis over dat stomme beest dat maar aan de riem trok en wilde dat hij harder ging lopen. Of een andere kant op wilde dan Walter. Eindelijk stond hij op het pad dat naar de Dausjøen leidde. Hier kon hij de hond tenminste loslaten. Hij ging op zijn hurken zitten en probeerde het beest te aaien en een beetje aardig te doen, terwijl hij de riem loshaakte.

‘Zo, nou mag je gaan rennen.’

De hond keek hem dom aan en stak haar tong uit haar bek. Walter stak een sigaret op en voelde heel even bijna iets van liefde voor het teefje. Het was per slot van rekening niet de schuld van de hond. Met die hond was niets mis. Zijn hoofdpijn trok ook al een beetje weg, de frisse lucht deed hem goed. Van nu af aan zou hij de hond aardig vinden. O, wat een fijne hond. Eigenlijk best gezellig, samen wat door het bos struinen. Ze waren nu bijna vrienden, en wat luisterde ze goed, ja hoor, brave hond. Geen riem, en toch liep ze rustig naast hem over het pad.

Precies op dat moment maakte de cockerspaniël een sprong, verliet het pad en zette het op een lopen door het bos.

Godver.

‘Lady!’

Walter bleef wat staan roepen op het pad, maar dat hielp niet. Hij smeed zijn sigaret weg, vloekte binnensmonds en begon de helling op te klauteren in de richting waarin de hond verdwenen was. Een paar honderd meter verderop bleef hij stokstijf staan. De hond lag op een kleine open plek heel rustig op de grond. En toen ontdekte Walter het kleine meisje dat aan de boom hing. Ze bungelde boven de grond met haar schooltas op haar rug. En een bordje om haar nek.

IK REIS ALLEEN.

Walter Henriksen zonk op zijn knieën en deed automatisch iets wat hij al had willen doen sinds hij wakker was geworden.

Hij kotste zichzelf onder en begon te huilen.

2

Mia Krüger werd wakker van het gekrijs van de meeuwen. Eigenlijk had ze er al aan gewend moeten zijn, uiteindelijk was het al vier maanden geleden dat ze dit huisje aan de rand van de open zee had gekocht, maar de stad weigerde als het ware haar los te laten. Haar flat in Torshov, aan de Vogts gate, daar had altijd lawaai geheerst: bussen, trams, politiesirenes, ambulances, ze was er nooit wakker van geschrokken, het leek wel of ze er rustiger van was geworden. Maar die meeuwen, voor dat geluid kon ze zich maar niet afsluiten. Misschien kwam dat omdat het verder zo stil was.

Ze rekte zich uit om op de klok op haar nachtkastje te kijken, maar het lukte haar niet om te zien hoe laat het was. De wijzers waren als het ware weg, de mist in gegaan, kwart over tien, halftwee, of vijf over half niks. De pillen die ze gisteravond had genomen, werkten nog. Kalmerend, verdovend, bedwelmend, *mogen niet in combinatie met alcohol worden ge-*

bruikt, maar wat boeide dat? Het zou toch niet meer dan twaalf dagen duren voor ze dood was, de kruisjes op de kalender beneden in de keuken, nog twaalf vakjes leeg.

Twaalf dagen. 18 april.

Ze ging rechtop in bed zitten, trok haar IJslandse trui aan en sjokte naar de woonkamer.

De pillen waren door een collega voorgeschreven. Een opgedrongen vriend, iemand die haar moest helpen te vergeten, te verwerken, verder te leven. Een politiepsycholoog, of was het een psychiater? Misschien moest hij dat laatste zijn om recepten te kunnen schrijven. Hoe dan ook, ze kreeg wat ze wilde. Ook hier, zelfs al kostte het enige moeite om dingen te halen. Zich aan te kleden. De buitenboordmotor te starten. Het vijftien minuten koud te hebben voor ze de kade bereikte. De auto te starten. Niet van de weg te raken tijdens die veertig minuten naar Fillan, het streekcentrum, dat nauwelijks een centrum mocht heten, maar toch, hier was de apotheek, in winkelcentrum Hjorten, met daarna een wandelingetje naar de staatsdrankwinkel op dezelfde plek. De recepten lagen al klaar, ze waren doorgebeld vanuit Oslo. Nitrazepam, Stesolid, Lamotrigine, Citalopram. Een paar van de psychiater, maar ook een paar van de dokter. Ze waren allemaal zo behulpzaam, zo vriendelijk, *neem niet te veel, je moet voorzichtig zijn*,

maar Mia Krüger was niet van plan om voorzichtig te zijn. Ze was hier niet gekomen om beter te worden. Ze was hier gekomen om te verdwijnen.

Nog twaalf dagen. 18 april.

Mia pakte een flesje mineraalwater uit de koelkast, trok haar kleren aan en liep naar zee. Ze ging op de rots zitten, trok haar jasje dicht om zich heen en nam de eerste pillen van de dag in. Ze rammelden in haar broekzak. Verschillende kleuren. Ze wist niet precies welke ze vandaag nam, ze voelde zich nog steeds licht in het hoofd, maar dat deed er niet toe. Ze spoelde ze weg met een slok uit het flesje en stak haar voeten naar de golven uit. Ze bleef naar haar laarzen zitten kijken. Wat ze zag, zei haar niets, het leek of het niet haar voeten waren, maar die van een ander, ergens heel ver weg. Ze verplaatste haar blik naar de zee. Ook die zei haar niets, maar ze dwong zichzelf te blijven kijken, naar de horizon in de verte, het eilandje een eindje verderop, waarvan ze de naam niet wist.

Ze had op goed geluk een plaats uitgekozen. Hitra. Een eiland in de provincie Trøndelag. Het had overal kunnen wezen, als ze maar alleen kon zijn. Ze had de makelaar laten beslissen. Verkoop mijn flat en bezorg me iets anders. Hij had haar met een scheve blik aangekeken, alsof ze gek of gestoord was, maar hij wilde uiteindelijk geld verdienen, dus zou hij er heus

niet mee zitten, hem een zorg. Die witte glimlach die zo vriendelijk zei dat hij dat natuurlijk zou regelen, en of ze meteen wilde verkopen? Had ze iets speciaals op het oog? Nepvriendelijkheid, ze had door zijn ogen naar binnen gekeken. Ze werd niet goed als ze eraan dacht. Valse, weerzinwekkende ogen. Ze had om een of andere reden altijd binnen in de mensen kunnen kijken bij wie ze in de buurt was. Ditmaal bij hem, die gladjanus met zijn pak en zijn stropdas, en wat ze had gezien, was haar niet bevallen.

Maar als je dat talent hebt, moet je het toch gebruiken? Snap je dat dan niet? Je moet het ergens voor gebruiken, en dit is waarvoor!

Ze keek verdomme wel uit om het ergens voor te gebruiken. Nu niet meer. Nooit meer. Een uiterst rustgevende gedachte. Over het geheel genomen was ze uitermate rustig nu ze hier was. Hitra. De makelaar had zijn werk goed gedaan. Ze had bijna een vriendelijke gedachte zijn kant op gestuurd.

Mia Krüger stond van de rots op en liep het pad naar het huisje op. Tijd voor het eerste drankje van de dag. Ze wist niet hoe laat het was, maar het was hoe dan ook tijd. Ze had dure flessen gekocht, van tevoren besteld, misschien wat tegenstrijdig, want waarom zou ze iets duurs nemen nu ze toch maar zo weinig tijd overhad? Maar waarom ook niet? Waarom het een? Waarom het ander? Over zulke dingen dacht

ze al heel lang niet meer na. Ze maakte een fles armagnac Domaine de Pantagnan 1965 Labeyrie open en schonk een theekopje dat onafgewassen op het aanrecht stond voor driekwart vol. *Kijk eens wat ik me ervan aantrek? Dacht je dat ik me er iets van aantrok?* Ze glimlachte flauwtjes, haalde nog wat pillen uit haar broekzak en liep weer terug naar de rots.

Weer schonk ze de makelaar met de te witte tanden een bijna welwillende gedachte. Als ze ergens was gaan wonen om te leven, had het heel goed hier kunnen zijn. De lucht, het uitzicht over de zee, de kalmte onder de witte wolken. Ze had nooit iets met Trøndelag gehad, maar dit eiland was haar meteen bij aankomst al bevallen. Ze hadden hier herten. Eindeloze hoeveelheden herten, en dat fascineerde haar, herten hoorden eigenlijk ergens anders thuis, in Alaska, in films. Dat mooie dier dat sommigen per se wilden afschieten. Mia Krüger had op de academie leren schieten, maar ze had nooit van wapens gehouden. Met wapens speelde je niet, wapens gebruikte je alleen wanneer het dringend nodig was en zelfs dan liever niet. Op Hitra duurde het jachtseizoen voor herten van september tot november, en op een dag was ze onderweg naar de apotheek langs een groepje jongeren gekomen die bezig waren een hert aan de laadbak van hun auto vast te binden. In februari, buiten het jachtseizoen, en even had ze overwogen te